

Izztak

- En novell i Permaneo Humanus universumet -

Av Daniel Ygrelius

Izztak sprang euforiskt över det gröna, bördiga fältet och njöt av livet. Allt medan solen baddade det färgglada landskapet med sin omtänksamma värme.

De långa grässtråna vajade långsamt i den ljumma vinden och Izztak kände att det var en underbar dag.

Izztak var en liten, tvåbent varelse som levde på planeten Steeh'rool K'vaida, som låg i ytterkanterna av galaxen. Det var en stor gasjätte som hade ett tiotal månar.

Klimatet och trycket i atmosfären skiftade beroende på var man befann sig någonstans och på en speciell höjd på Steeh'rool K'vaida var förhållandena perfekta för liv. Här levde Izztak och massvis med andra livsformer på svävande öar som ibland antog formen av mindre berg.

Att de svävade berodde på att stenmaterialet hade en mycket låg täthet och dessa öar fanns överallt i denna delen av atmosfären.

Izztak var en Babo och det var ett djur som hade en mycket speciell förmåga. Den hade ingen päls på kroppen och den nakna huden var mycket temperaturkänslig. Den hade ett stort, grönt öga på huvudet och dess syn var perfekt. Två långa känselspröt stack rakt upp från huvudet och dessa kunde alstra energi från omgivningen.

För att kommunicera producerade de små, korta sånger som de sjöng för varandra och för en utomstående hade det låtit vackert men ganska så komplext.

Rasen hade inget kön och det var här som deras speciella förmåga trädde i kraft.

För att reproducera sig räckte det med att de använde tankens kraft och fokuserade sin energi med hjälp av sina långa känselspröt.

Efter detta skedde det en kraftig urladdning av energi och en nyfödd Babo skapades då mitt framför dem.

På detta sättet hade de levt i tusentals år och nu fanns det oändligt många av dem överallt på de svävande öarna.

De var alltid vänliga av sig och deras föda bestod enbart av det gröna gräset som växte där.

En dag såg de hur ett stort och oidentifierbart metallföremål flög graciöst genom luften, långt där uppe i atmosfären ovanför dem.

De studerade den med stort intresse och följde dess bana över himlen.

Plötsligt uppstod det flera nya flygande metallföremål över himlen och strålar av energi färdades blixtnabbt mellan dem.

Plötsligt exploderade en av dem och ett stort eldmoln bildades som spred sina fingrar genom atmosfären. Kort därefter försvann de andra därifrån och under tiden stirrade de nyfikna varelserna upp på eldmolnet.

En lång stund senare skingrades det med vinden och djuren tappade så småningom intresset och återgick till sitt dagliga betande.

Izztak hade hittat en bra plats att äta på så den sprang snabbt dit för att försäkra sig om att den var först med att ta del av det saftiga gräset där.

Djuret påbörjade sin måltid och åt med mycket nöje när en stor metallbit plötsligt slog ner i marken en bit bort.

Mycket rädd sprang den iväg och gömde sig bakom en stor sten. Länge låg den där och skakade men när ingenting hände tog nyfikheten över och Izztak kikade försiktigt fram bakom sitt gömställe.

Där framme, ett par meter ifrån honom, låg det en stor metallbit med en oregelbunden form. Kraftig rök dansade över dess yta och gräset runt omkring hade blivit svart av värmen från nedslaget.

En kort stund senare skuttade den försiktigt fram och närmade sig det mystiska objektet.

När djuret var framme sträckte den på sig och nosade på föremålet. En frän doft attackerade Izztaks luktsinne som omedelbart frustade av obehag.

Med nyfunnet intresse studerade den metallen och försökte klura ut vad det var för någonting som hade landat framför den.

-”Hmm... Är det en annan Babo kanske?” funderade Izztak nyfiket. ”Den ser väldigt annorlunda ut. Den kanske kommer från en av de andra öarna.” Den svarta metallen var förvrängd och deformerad och djuret stod stilla framför den en lång stund och såg förbryllad ut.

-”Den kanske sover?” fortsatte den i tankarna. ”Jag kan försöka väcka den.” Izztak visslade sånger i olika toner men fick inget svar från metallbiten.

-”Hmm... Den svarar inte. Det var konstigt. Den kanske är jättetrött.” tänkte den och skuttade iväg till den andra sidan av metallbiten.

-”Så! Det kanske bara funkar om jag sjunger från detta hållet.” tänkte djuret glatt. Återigen producerade Izztak de speciella sångerna men den fick fortfarande samma kyliga respons som innan.

Den tittade besviket på sin nyfunna metall-vän och funderade på hur den skulle lösa detta problem.

Medan vår vän stod där och tänkte smekte en ljummen bris Izztaks nakna hud och den rös till av välbehag och lyssnade på ljudet från det svajande gräset.

Djuret tittade upp på den rosa skyn och såg den fina färgkontrasten mellan himlen och det gröna gräset. På olika ställen i luften såg Izztak även det komplicerade nätverket av öar sväva omkring i fridfull stillhet.

-”Detta är mitt hem och jag älskar att leva här. Det är verkligen en underbar plats att vara på. Hoppas jag snart kan visa upp allt det här för min nya vän.” tänkte djuret med ett leende.

En lång stund gick utan att någonting hände och djuret kände sig plötsligt lite ledsen.

Den stirrade djupt in i metallen och försökte få ut någonting av det den såg.

Plötsligt insåg Izztak någonting.

-”Just det! Min vän kanske inte har fötts än.” tänkte den exalterat. ”Det är ju därför den inte har svarat på mina sånger.”

Långsamt stängde Izztak sitt gröna öga och koncentrerade sig djupt samtidigt som känselspröten blev styva och sköt rakt upp i luften. Kort därefter började den producera ett djupt, transliknande läte.

Plötsligt började området mellan känselspröten att blixtra till och efter en stund formades en boll av energi i luften.

Energibollen blev allt större och under tiden den skapades sköts det iväg blixtrar överallt och gräset runt omkring svajade våldsamt av den pågående processen.

Dess musikaliska läte blev också mer intensivt och Izztak befann sig nu i ett djupt transliknande tillstånd.

Plötsligt skedde en kraftig urladdning och en chockvåg spred ut sig som genomsyrade landskapet runt omkring. Efter detta blev det tyst och stilla och det enda som störde lugnet var vinden som graciöst färdades genom det höga gräset och skapade ett sövande brus.

Framför Izztak hade en metalliknande form skapats och den såg lika svart och livlös ut som den andra som den hade stiftat bekantskap med innan.

Izztak låg platt på gräset framför den en lång stund och andades tungt och ansträngt.

Långsamt öppnade den ögat igen och tittade yrvaket omkring sig.

Djuret granskade den nya metallformen med en nyfiken energi och skuttade så småningom fram och nosade på den.

-”Varför säger den ingenting?” funderade Izztak. ”Är den arg på mig eller sover den fortfarande?”

Izztak började sjunga igen för att se om den fick någon reaktion från metallen men ingenting hände.

Plötsligt öppnades ett öga i metallen och Izztak hoppade till förskräckt och gömde sig bakom en sten igen.

Efter en stund kikade den fram bakom sitt gömställe och tittade på sin nya metall-vän. Den upptäckte snabbt Izztak bakom stenen och ett stort leende växte fram längs med den svarta metallytan.

Izztak reste sig upp och smög fram till sin vän medan den hela tiden blev inspekterad av metallvarelsen. När den såg att Izztak närmade sig producerade den ett glatt och spinnande läte samtidigt som den fortsatte att le.

Izztak märkte detta och kände sig glad att äntligen ha fått någon slags reaktion från sin nya vän.

-”Hej! Jag heter Izztak och jag bor här.” sa den artigt. ”Jag är din vän och jag hoppas att du kommer att trivas här med mig och de andra Babosarna.”

-”**Huuuuul! Gool! Gradonsk! Gradonsk! Dael...**” svarade den långsamt.

Izztak förstod inte ett ord av vad det sa och tittade förundrat på sin nya vän.

-”Jag förstår inte vad du säger?” ursäktade sig Izztak och funderade på varför den inte förstod vad metallvarelsen sa.

-”Alla nyfödda Babos kan ju kommunicera direkt men tydligen inte denna. Mycket konstigt. Jag undrar vad det kan bero på? Jag kanske skall sjunga för den igen.” funderade Izztak.

Plötsligt ställde sig metalledjuret långsamt upp och stod osäkert på sina nya ben.

Izztak skuttade glatt fram och inspekterade metalledjuret med en nyfiken näsa. Som svar fortsatte den att spinna och producerade ett brett leende åt sin nyfikna vän.

Izztak tyckte att munnen på djuret var ovanligt bred men det kanske hade blivit något fel när den hade genomfört den speciella födelseritualen innan.

Det pälslösa djuret tänkte inte mer på det utan fortsatte istället att studera metallvarelsen med stort intresse.

Plötsligt, och med en extrem snabbhet, öppnade metalledjuret sina käftar och åt upp Izztak glupskt och utan någon som helst förvarning.

Kort därefter sköt den ut en lång tunga som nöjt slickade sig om munnen.

Nu såg metalledjuret plötsligt andra Babosar som betade en bit bort så utan att slösa någon tid satte den fart mot dem med en nyfunnen hunger i varje rörelse.

Väl framme möttes den av fyra vänligt sinnade ögon som glatt hälsade på metall-besten och bjöd in den till deras betesmarker.

Ett par händelserika sekunder senare saknades det fyra Babos och det hungriga djuret såg mätt och belåten ut.

Kort därefter plattade den till gräset den stod på och lade sig ner för att vila middag.

Plötsligt, ett par timmar senare, vaknade den av att någonting kittlade den i ansiktet och den reste sig upp för att se vad det var som hade stört dess tupplur.

Till sin glädje såg den hur flera hundra Babosar befann sig runt omkring den och betade fridfullt i det varma solskenet.

Den spann lyckligt och log för den insåg att det strax var matdags igen.

För Babosarnas del så var de än så länge glatt ovetande om att de snart skulle bli totalt utrotade.

För detta skulle bli en av de sista dagarna som Babosarna skulle leva fridfullt och i harmoni med varandra på Steeh’rool K’vaidas svävande öar.

Det hade nämligen kommit en ny livsform till planeten som snart skulle ta över och den var en metall-best med en otröttlig hunger på de gulliga små krabaterna, och det var ingenting mindre än en... Metall-babo!